

Arrest

nr. 64 002 van 28 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. BOGAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 19 maart 2010, verklaart er zich op 23 maart 2010 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 4 maart 2011, verstuurd op 7 maart 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Gujrat. In 2007 zou u op uw college lid geworden zijn van de religieuze beweging ‘Jamiat-e-Talaba Islami’. Jullie zouden hiermee gereageerd hebben tegen de gewelddadige bende genaamd MS. Enkele lokale ‘PPP’-politici (Pakistan People’s Party) zouden de grond waar jullie college op stond, hebben opgeëist. Vele studenten zouden

hiertegen geprotesteerd hebben. In september 2008 zou u hierom samen met honderden andere studenten opgepakt zijn. Na enkele dagen zou u zonder verdere gevolgen al vrijgelaten zijn. De leider van jullie organisatie, Hafiz Muddasar, zei dat jullie je dienden te verweren tegen deze behandeling. Hij zou jullie meegenomen hebben naar de Khyber Agency. Uw ongeruste familie zou een klacht bij de politie hebben neergelegd wegens ontvoering. In de Khyber Agency bleken jullie bij de taliban terechtgekomen te zijn. U zou een militaire training gekregen hebben. Toen u probeerde weg te lopen zou men u geslagen en bedreigd hebben. Na een maand mochten jullie terug naar huis. Begin november 2008 zou u door de politie gearresteerd zijn. Ze wilden weten waar u die maand verbleven had. Na enkele dagen zou u uw verhaal hebben gedaan. De politie zou hierna een gewone klacht tegen u opgesteld hebben zodat u naar de gevangenis gestuurd kon worden. Na enkele dagen zou u op borg zijn vrijgekomen. Op 9 januari 2009 zou er een zware aanslag gepleegd zijn in Lahore. De politie zou u opgepakt hebben als verdachte. Na enkele dagen zou u overgebracht zijn naar de gevangenis waar u bijna een jaar verbleef. Ondertussen zouden er nog aanslagen gepleegd zijn, waardoor u nog verhoord werd. Uw oom zou de rechter omgekocht hebben en op 15 december 2009 zou u vrijgekomen zijn. Enkele dagen later op 27 december 2009 zou er opnieuw een zware aanslag gepleegd zijn te Lahore. U zou vernomen hebben dat u opnieuw in een 'FIR' (First Information Report) beschuldigd werd en u zou naar Karachi gevlucht zijn. Enkele dagen later zouden zes taliban u gevonden hebben. Ze wilden u 's nachts vervoeren, maar jullie werden onderschept door de politie. U zou op deze manier hebben weten te ontsnappen. Daar zowel de politie als de taliban u zouden zoeken, zou u besloten hebben om Pakistan te verlaten. U zou vanuit Quetta een trein naar Iran hebben genomen. Na een kort verblijf in Iran zou u doorgereisd zijn naar Turkije, waar u ook enkele weken verbleef, vooraleer u doorreisde naar Europa. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw identiteitskaart voor, samen met vijf 'FIR's' (met vertaling) en een krant."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- verzoeker legde tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af over de documenten die hij voorlegde, waardoor er geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanvraag;
- verzoeker kan geen document voorleggen dat aantoonde dat hij een jaar in de gevangenis heeft doorgebracht;
- ook verzoekers verklaringen over zijn vluchtweg komen ongeloofwaardig over.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, in een tweede middel de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht en in een derde, vierde, vijfde en zesde middel de schending van artikel 3, 4, 5 en 6 van het EVRM.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen. Hij stelt dat hij verschillende *FIR's* heeft voorgelegd waaruit zijn verhaal blijkt en dat deze ondersteund worden door aannemelijke verklaringen. Hij erkent dat zijn verklaringen niet altijd juist en volledig waren maar wijst dat aan het feit dat hij verward en angstig was, nog jong is en in België geen familie heeft. Verder stelt hij dat van hem niet verwacht mag worden dat hij voor of tijdens zijn vlucht nog bepaalde documenten ophaalt bij de politie of in de gevangenis. Voor het overige herhaalt verzoeker de redenen waarom hij zijn land ontvlucht is.

Verzoeker meent dat hij om duidelijke redenen naar België is gekomen, namelijk om aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen te ontkomen in zijn vaderland. Verzoeker meent dat reeds in het verleden gebleken is dat hij hieraan zal komen bloot te staan bij zijn terugkeer naar Pakistan. Volgens verzoeker is de bestreden beslissing nietig wegens schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker stelt dat hij naar België is gekomen om te ontsnappen aan slavernij en dwangarbeid in zijn vaderland en meent dat de bestreden beslissing nietig is wegens schending van artikel 4 EVRM. Verzoeker meent dat hij daartoe zal worden verplicht bij zijn terugkeer naar Pakistan. Verzoeker stelt nog dat hij naar België is gekomen omdat hij recht heeft op vrijheid en veiligheid en dat hij bij een

terugkeer het risico loopt op onrechtmatige opsluitingen door de politie en aan ontvoeringen door de Taliban. Volgens verzoeker is de beslissing nietig wegens de schending van artikel 5 EVRM. Ten slotte meent verzoeker dat hij naar België is gekomen om te voorkomen dat hij berecht zou worden door een rechtbank die hem geen eerlijk proces kan verzekeren. Verzoeker stelt immers dat hij zonder proces werd opgesloten in Pakistan. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing nietig is wegens de schending van artikel 6 EVRM.

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitevinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op de algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord. Tijdens het interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze. Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan is dienvolgens niet aangetoond.

2.3. De Raad is van mening dat de commissaris-generaal terecht geoordeeld heeft dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk maakt. De commissaris-generaal heeft immers terecht aangehaald dat verzoeker over de documenten die hij voorlegde tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Zo blijkt verzoeker weinig bekend te zijn met de inhoud van de door hem neergelegde FIR's en wist verzoeker niet met zekerheid of zijn naam in één van deze FIR's vermeld werd. Verzoeker beweerde een jaar lang te zijn opgesloten in de gevangenis, maar slaagde er niet in om hierover ook maar enig document neer te leggen. Verzoeker verklaarde dat hij verdacht werd van verschillende aanslagen en legt ter staving van deze verklaring een aantal FIR's neer. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de FIR die dateert van januari 2009 de naam van verzoeker niet bevat, zodat verzoeker niet aannemelijk kon maken dat hij daadwerkelijk werd verbonden met de aanslag vermeld in dit document. De tweede FIR dateert van 7 december 2009 op een ogenblik dat verzoeker volgens zijn verklaringen nog opgesloten zat in de gevangenis. De derde FIR die verzoeker neerlegde, dateert van 27 mei 2009. Verzoeker zat volgens zijn verklaringen op dat moment ook nog opgesloten in de gevangenis. Verzoeker kon ook geen antwoord geven op de vraag waarom hij deze FIR neerlegde.

Verzoeker betwist deze vaststellingen in zijn verzoekschrift niet. Hij stelt enkel dat hij verward en angstig was, nog jong is en in België geen familie heeft, wat echter niet volstaat als verklaring. Verzoeker toont immers niet aan dat hij tijdens het gehoor verward was en dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. Bovendien mag ook van een jonge asielzoeker verwacht worden dat hij over de redenen van zijn vlucht geloofwaardige en samenhangende verklaringen kan afleggen. Het gaat immers om ingrijpende gebeurtenissen die een grote indruk moeten nagelaten hebben. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zelf verklaarde dat hij nog documenten verwacht die aantonen dat hij een jaar in de gevangenis heeft doorgebracht (gehoorverslag, 3). De commissaris-generaal heeft echter terecht opgemerkt dat verzoeker meer dan genoeg tijd heeft gehad om de nodige documenten voor te leggen aangezien hij op het ogenblik van de beslissing al bijna een jaar in België verbleef.

Wat de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Inzonderheid volstaat een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Verzoeker beperkt zich in casu tot een loutere bewering en verzuimt een begin van bewijs bij te brengen dat hij zelf een reëel risico loopt en moet vrezen voor zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit of dat hij een arrestatie zonder eerlijk proces zou moeten ondergaan zodat evenmin een schending van de artikelen 5 en 6 EVRM kunnen worden volgehouden.

Verzoeker verduidelijkt in zijn verzoekschrift geenszins op welke manier hij zou komen bloot te staan aan slavernij of dwangarbeid. De loutere bewering van een dergelijke mogelijkheid zonder enige verduidelijking volstaat niet, zodat een schending van artikel 4 EVRM niet kan worden bijgetreden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER